

## Az olvasó rémálma

Felhangosítom a telefonomat, nehogy elszalasszam a hívást. Hamarosan csomagom érkezik hazulról. Egy órás intervallumot adott meg a szállítócég, és hogy majd csörögnek, amikor a közelben járnak. Szerencsére itthon dolgozom, így egész nap készen állok az átvételre. Az ujjaimmal dobolok a íróasztal falapján, miközben a másik kezemmel az egeret tologatom munkát mímelve. Hol vannak már? Elhúzom a függönyt, hogy jobban szemmel tudjam tartani a parkolót. Sehol senki. Visszaülök az asztalhoz, de az agyamat végleg foglyul ejti a várakozás.

Szerb Antal, Mikszáth Kálmán, Csáth Géza, Rejtő Jenő, kortárs verses, novellás kötetek, regények. Most, hogy már nem csak egy szobát bérelek, hanem egy egész lakást, úgy döntöttem kihozatom a könyveimet. Nagy lépés ez, ami mindent véglegesít, mert ahol a könyveim vannak, ott vagyok otthon én is. És ez a mostani adag csak az előőrs, hiszen otthon még ezrek várnak a szállításra. Megvettem a Billy névre hallgató könyvespolcot az IKEA-ból. Kissé rozoga a megszokott koloniál bútorokhoz képest, de egyelőre ez is megteszi. Összeszereltem, felállítottam az ágyam mellé. Már csak meg kell tölteni. Hopp! Megcsörren a telefon.

Halló, és bemondom a nevemet. Elszoktam tőle, hogy magyarul telefonáljak, idegenül cseng a hangom. Igen, az 58-as szám. Van csengő, de lemegyek a kapuba. Még negyed óra? Szuper, köszi! Leteszem. Pepecselek még egy kicsit a gépen, és pontosan tizennégy perc múlva ebédszünetre változtatom az állapotjelzőmet a munkahelyi cseten. Kiállok az ablakba, hogy onnan figyeljem, megjelenik-e a haszongépjármű a látóhatárban. Márquez, Dosztojevszkij, Thomas Mann, Tolsztoj, Hesse, talán így osztom majd el őket a polcokon, felülre mennek a magyarok, alulra a külföldiek, de téma szerint és persze műfaj szerint is csoportosítok. Még mindig semmi. Súlyos percek telnek el. Lehet, hogy nem talál ide? A GPS néha cserben hagyja az embert és itt amúgy is minden utca egészen egyforma. Szemmagasságba rakom majd a kedvenceimet. Megszólal a csengő, pedig nem is láttam az autót, biztosan a ház mögött állt meg. Kulcs a zsebbe és becsapom magam mögött az ajtót. Pattogok lefelé a lépcsőn, és közben ujjongva mantrázom; Murakami, Nabukov, Charles Bukowski, Malamud.

A bejárat előtt markos legény áll, a melle előtt összefont karral, lába terpeszben, közötté a dobozommal. Fel tudnád esetleg hozni? Naná egy extra tizesér! Nem sajnálom tőle a borraivalót, biztos van vagy huszonöt kilónyi irodalom. A pasas megdicséri a lakásomat, de én alig várom, hogy kívül tudjam. Ahogy behajtom mögötte az ajtót, már indulok is a sniccerért, amit a konyhaasztalra készítettem. Határozott mozdulattal kettévágom a ragasztócsíkot és kitárom a doboz fedeleit. Végre itt vannak, teljes fizikai valójukban ... Mi ez? Könyv nincs, de van itt egy gránitszobor a szivacs pernye között, mellette egy levél borítékban, ami nincs leragasztva. Kihúzom a lapot és olvasni kezdem. "Kedves idegenbe szakadt honfitársunk! Ezúton szeretnénk megfontolásra javasolni visszatérését szeretett hazájába. A fiatal, lelkes tanárookra, orvosokra, szakápolókra (itt hosszas felsorolás) nagy-nagy szüksége van most a honnak. A fizetés bár szerény, de lelkesítse önt, hogy nem kell tovább a hanyatló nyugati fertő szennyében dagonyáznia. Várjuk haza! U.i.: A döntéséhez reméljük, segítséget nyújt e mellékelt csekélység."

Kezembe fogom a küldeményt és ahogy jobban megnézem, észreveszem, hogy a miniszterelnök mellszobrát tartom a kezemben. Egy gombot találok a talapzatán, megnyomom, mire a fej pörögni kezd és egy robothang szólal meg: gyere haza fiatal! Leteszem a bizarr tárgyat a földre, ami tovább forogna, ha az orr nem akadt volna el a padlóban. A motor erőlködve zümmög. Azonnal tárcsázom a fuvarozó céget, hogy megmondjam nekik, valamit elkevertek. A csengetés ritmusa a telefonom ébresztőjének hangjába vész.

Kipihenten és jókedvűen ébredek, mert tegnap megkaptam az sms-t, hogy ma érkezik csomagom. Már alig várom, hogy ideérjen!